

[Pia Christmas-Møller]

at ændre reglerne, dersom det er korrekt, at visse kommuner som følge af bl.a. de kommunale udligningsordninger har økonomisk fordel af at ansætte langtidslidende i kommunale beskæftigelsesprojekter frem for i private projekter?»

Begrundelse

Af materiale fra Foreningen af Danske Anlæggsgartnere fremgår, at en kommune sparer ikke mindre end ca. 40.000 kr. pr. langtidslidende ved ansættelse i et kommunalt beskæftigelsesprojekt frem for i et privat. Den kommunale gevinst skulle fremkomme alene på baggrund af de kommunale udligningsordninger og tilskudsordningerne, da det private projekt som udgangspunkt var 16.000 kr. billigere.

Er dette regnestykke korrekt, er der tale om en aldeles uacceptabel konkurrencesituation, som motiverer kommunerne i den gale retning. Al erfaring dokumenterer jo, at private projekter giver de ledige langt bedre muligheder for varig beskæftigelse end de kommunale. Derfor må reglerne sikre, at det er en klar fordel for alle parter at sikre de ledige beskæftigelse i den private sektor.

Svar (1/3 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Den nuværende beskæftigelsesindsats omfatter to foranstaltninger med tilhørende udligningsordninger.

Efter *lov om beskæftigelsesmuligheder for unge m.v.* kan der gennemføres beskæftigelsesprojekter i offentligt eller privat regi.

Det vil altid være mest fordelagtigt for kommunen at få de ledige placeret i en beskæftigelsesforanstaltning, hvor en privat virksomhed, organisation eller lignende står som arbejdsgiver. Kommunens økonomiske fordel herved varierer, alt efter om der er tale om beskæftigelsesprojekter, hvor en privat står som arbejdsgiver, eller ansættelse med løntilskud i en privat virksomhed. Den dyreste løsning for kommunen er beskæftigelsesprojekter, hvor kommunen står som arbejdsgiver.

Som udgangspunkt påvirker den kommunale udligningsordning ikke den økonomiske fordel, som kommunerne har ved gennemførelse af beskæftigelsesforanstaltninger i privat regi.

Udgangspunktet i *lov om arbejdstilbud til ledige* er, at arbejdsformidlingen henviser den

langtidslidende primært til et privat, sekundært til et kommunalt arbejdstilbud.

I det omfang de ledige placeres i privat arbejdstilbud, betyder det, at kommunerne sparer de lønudgifter m.v., som de ellers ville få påført ved at skulle beskæftige de ledige. Dette gælder uanset den eksisterende udligningsordning, som alene har indflydelse på størrelsen af de enkelte kommuners besparelser.

Det er således i alle tilfælde økonomisk mest fordelagtigt for kommunerne, at beskæftigelsesforanstaltningerne gennemføres i privat regi.

I det omfang en nærmere gennemgang af ordningerne imidlertid måtte vise, at der er behov for ændringer af hensyn til ordningernes overordnede målsætning, herunder først og fremmest privat beskæftigelse, er jeg naturligvis villig til at drøfte eventuelle nødvendige initiativer.

Spm. nr. S 497

Til *socialministeren* (8/2 90) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Vil ministeren redegøre for de regler, der ligger til grund for social- og sundhedsforvaltningernes skøn ved anvendelse af midler til behandling af adfærdsvanskelige børn, og vil ministeren oplyse, om ministeren har planer om at opfølge de to aktuelle sager fra Københavns Kommune?«

Begrundelse

Spørgeren mener, at der ud fra de to aktuelle sager omtalt i Ekstra Bladet den 7. februar 1990 og Berlingske Tidende den 8. februar 1990 tilsyneladende er meget vide økonomiske grænser for behandling af et enkelt adfærdsvanskeligt barn samt muligheder for uheldige sammenfald mellem de pædagoger, der skal udøve skønnet, og dem, der skal føre foranstaltningerne ud i livet.

Svar (19/2 90):

Socialministeren (Aase Olesen):

Reglerne i bistandsloven om døgnophold for børn og unge, herunder finansiering af opholdene, blev ændret pr. 1. januar 1985. Det er her efter kommuner og amtskommuner, der i fællesskab fuldt ud finansierer børns og unges døgnophold.